NORAKSTS

Lieta Nr.142011809
1-0132 – 11/15

S P R I E D U M S

L a t v i j a s t a u t a s v ā r d ā

Rīgā 2011.gada 19.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Reitupe,

piedaloties pieteicējam *A.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.B.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka 2009.gada 23.oktobra lēmuma Nr.20/19-1/PB901452-1 atcelšanu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] 2009.gada 24.septembra administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.PB 901452 (turpmāk arī – protokollēmums) konstatēts, ka 2009.gada 24.septembrī plkst.10.08 *A.B.* vadīja transportlīdzekli Volvo XC90, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/* (turpmāk arī – transportlīdzeklis), Brocēnu novadā autoceļa Rīga – (Skulte) – Liepāja 96.kilometrā virzienā uz Liepāju ar braukšanas ātrumu 135 kilometri stundā (iespējamais minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu, – 130 kilometri stundā) pie atļautā braukšanas ātruma 90 kilometri stundā, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 115.1.apakšpunkta prasības. Ātrums fiksēts ar ātruma mērierīci radaru „Genesis II Select" Nr.18886.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{8}panta devīto daļu transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā.

Izskatot *A.B.* apstrīdēšanas iesniegumu, ar 2009.gada 23.oktobra Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka lēmumu Nr.20/19-1/PB 901452-1 (turpmāk arī – Lēmums) protokollēmums atstāts negrozīts.

Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[1.1] Administratīvās pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā tika izvērtēti Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunāko inspektoru *R.L.* un *N.B.* dienesta ziņojumi.

Apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu, konstatēti netika. Nav konstatēti apstākļi, ka policijas darbinieki tieši vai netieši būtu ieinteresēti sastādīt protokollēmumu pieteicējam kaut kādu personīgu motīvu dēļ.

[1.2] Tiesību normas, kas reglamentē braukšanas ātruma ievērošanas kontroli, t.sk. Ceļu satiksmes likuma 43.^{4}pants nenosaka policijas amatpersonu pienākumu uzrādīt transportlīdzekļa vadītājam ātruma kontroles mērierīces rādījumus, t.i., ātruma kontroles

leģimitāte netiek saistīta ar tādu nosacījumu kā ātruma mērījuma rezultāta uzrādīšanu transportlīdzekļa vadītājam.

[1.3] No Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr.E0223V09 izriet, ka radars „Genesis II Select" Nr.18886 ir metroloģiski pārbaudīts, verificēts un izmantojams Valsts policijas struktūrvienībās.

[2] Pieteicējs *A.B.* nepiekrīt Lēmumā minētajiem argumentiem un pieteikums pamatots ar tālāk minēto.

[2.1] 2009.gada 24.septembrī ap plkst.10.00 pieteicējs aiz Brocēniem apdzinis divas automašīnas. Apdzīšanas brīdī pieteicēja transportlīdzekļa ātrums nedaudz pārsniedza 100 kilometrus stundā, ko arī pieteicējs nenoliedz.

Pieteicējs nepiekrīt, ka braucis ar ātrumu 135 kilometri stundā un to, ka ar šādu ātrumu braucis ceļa līkumā, ko uzreiz arī pateicis policijas darbiniekam.

[2.2] Notikuma vietā pieteicējam atteikts apskatīt ātruma mērierīces rādījumus. Arī vēlāk, apstrīdot protokollēmumu, pieteicējam nav dota iespēja iepazīties ar policijas darbinieku veiktajiem ātruma mērījumiem.

[2.3] Policijas darbinieku ziņojumos ir virkne nepatiesību, piemēram, kā un kāpēc pieteicējs apstājies. Tāpat nevarēja saprast policijas darbinieka stādīšanos priekšā. Pieteicējam netika paskaidrots apturēšanas iemesls.

[2.4] Nav saprotams, kā mērīšanas ierīcei, kura ir metroloģiski pārbaudīta, šādā situācijā pēkšņi tehnisku iemeslu dēļ nav saglabājies videoieraksts. Tāpat nav saprotams, kāpēc pēdējo fiksēto braukšanas ātrumu nebija iespējams pieteicējam uzrādīt turpat uz ceļa.

[2.5] Nav skaidrs, kāpēc izdzisis ieraksts, un tomēr tas atbildētājam ļauj izdarīt secinājumu, ka nekādi apstākļi, kas liktu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, netika konstatēti.

[3] Atbildētājs – Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas birojs Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un uzskata to par noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[4] Pieteicējs tiesas sēdē pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem, papildus norādot, ka vadījis transportlīdzekli ar ievērojami mazāku ātrumu, nekā tas norādīts protokollēmumā, apmēram 100 - 110 kilometri stundā. Pieteicējs apdzinis transportlīdzekļus vietā, kur beidzās nepārtrauktā līnija - pirmajā pagriezienā uz Saldu.

[5] Atbildētāja pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Ievērojot to, ka pavēste nosūtīta likumā noteiktā kārtībā un atbildētājs pavēsti ir saņēmis, par ko liecina iesniegums lietā ar lūgumu lietu izskatīt bez atbildētāja pārstāvja klātbūtnes *(lietas 52.lapa)*, kā arī to, ka lietu iespējams izskatīt bez atbildētāja pārstāvja piedalīšanās tiesas sēdē, tiesa uzskatīja par iespējamu lietu izskatīt bez šī procesa dalībnieka piedalīšanās tiesas sēdē.

M o t ī v u d a ļ a

[6] Vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietas materiālus, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, uzklausījusi tiesas sēdē pieteicēja paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteikums nav pamatots un tādēļ ir noraidāms.

[7] LAPK 9.panta pirmā daļa *(šeit un turpmāk materiālās tiesību normas redakcijā uz administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdi)* noteic, ka *par administratīvo pārkāpumu*

atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No iepriekš minētajām tiesību normām izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums - administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(sal. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punkts)*.

[8] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu *pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā*.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus cita starpā konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, sastādītie ziņojumi, citi dokumenti, kā arī mērierīču mērījumu rādītāji.

[9] Lietā konstatēti turpmāk norādītie faktiskie apstākļi.

[9.1] 2009.gada 24.septembrī sastādīts protokollēmums *(lietas 19.lapa)*.

Protokollēmumā pieteicējs norādījis, ka nepiekrīt fiksētajam ātrumam un ātruma mērierīces rādījums nav uzrādīts.

[9.2] 2009.gada 9.oktobra Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākā inspektora *R.L.* dienesta ziņojumā *(lietas 23.lapa)* norādīts, ka 2009.gada 24.septembrī kopā ar jaunāko inspektoru *N.B.* plkst.10.00 ar dienesta transportlīdzekli atradušies ceļa Rīga - (Skulte) - Liepāja 96.kilometrā, kur kontrolēja atļautā braukšanas ātruma ievērošanu. Plkst.10.08 transportlīdzeklim Volvo XC 90, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/*, kurš brauca no Rīgas virzienā uz Liepāju tika fiksēts braukšanas ātrums 135 kilometri stundā, pie atļautā braukšanas ātruma 90 kilometri stundā. Transportlīdzekļa braukšanas ātruma fiksēšanas brīdī transportlīdzeklis no dienesta automašīnas atradās apmēram 300 metru attālumā. Transportlīdzeklis strauji tuvojās trim priekšā braucošajiem transportlīdzekļiem un veica to apdzīšanu. Apdzīšanas brīdī tika fiksēts transportlīdzekļa braukšanas ātrums. Pēc pārkāpuma fiksēšanas *R.L.* izkāpa no dienesta automašīnas un norādīja transportlīdzekļa vadītājam apturēt transportlīdzekli. Pēc transportlīdzekļa apturēšanas *R.L.* piegāja pie transportlīdzekļa vadītāja, stādījās priekšā un izskaidroja apturēšanas iemeslu. Pieteicējs piekritis fiksētajam ātrumam. Pieteicējs tika informēts, ka viņam tiks sastādīts protokollēmums. Protokollēmuma noformēšanas laikā *R.L.* vēlējās apskatīties pārkāpuma videoierakstu, taču konstatēja, ka tas tehnisku iemeslu dēļ nav saglabājies, taču fiksētais braukšanas ātrums bija saglabājies mērierīces (radara) ekrānā. *R.L.* sastādīja pieteicējam protokollēmumu, ar kuru viņu iepazīstināja. Protokollēmumā norādītajam ātrumam pieteicējs vairs nepiekrita.

[9.3] 2009.gada 9.oktobra Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākā inspektora *N.B.* dienesta ziņojumā *(lietas 22.lapa)* norādīts, ka 2009.gada 24.septembrī plkst.10.08 pildījis

dienesta pienākumus kopā ar *R.L.*, veicot ātruma kontroli ceļa Rīga - (Skulte) - Liepāja 96.kilometrā. Ātruma kontroli veica *R.L.* ar ātruma mērierīci „Genesis II Select" Nr.18886. Autoceļa 96.kilometrā ievērota trīs transportlīdzekļu kolonna, kurai virzienā uz Liepāju strauji tuvojas transportlīdzeklis, kurš uzsāk apdzīšanas manevru, acīmredzami palielinot braukšanas ātrumu. Dotajam transportlīdzeklim *R.L.* veica ātruma kontroli. Kontroles brīdī dienesta transportlīdzeklis atradās krustojumā ar ceļu Emburgas – Brocēnu stacija. Laika apstākļi skaidri, brauktuve sausa. Radara mērījuma zonā neatradās objekti, kas varētu ietekmēt rādījumus. Mērierīcē uzrādīts transportlīdzekļu kolonnas ātrums 86 kilometri stundā, savukārt apdzenošā transportlīdzekļa ātrums – 135 kilometri stundā, kurš bijis acīmredzams mijiedarbībā ar kolonnā braucošajiem transportlīdzekļiem. Apdzenošā transportlīdzekļa ātrums tika fiksēts uz radara displeja. Videoieraksts tehnisku iemeslu dēļ nav saglabājies.

[9.4] Pieteicējs 2009.gada 24.septembra iesniegumā Valsts policijai (*lietas 21.lapa*) norāda, ka nav veicis apdzīšanu līkumā, jo tur ir nepārtraukta līnija un minētajā vietā braucis aiz citiem transportlīdzekļiem. Kad saņēmis protokollēmumu, lūdzis iepazīties ar mērījuma rezultātiem, bet saņēmis atbildi, ka tie ir izdzisuši. Pieteicējs piekrīt, ka ātrums apdzīšanas brīdī bija lielāks par atļauto braukšanas ātrumu šajā ceļa posmā.

[9.5] 2009.gada 26.oktobrī pieteicējs apstrīdēja protokollēmumu *(lietas 30.lapa).*

[9.6] 2009.gada 23.oktobrī pieņemts Lēmums *(lietas 28. - 29.lapa).*

[9.7] Saskaņā ar Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas apstiprināto verificēšanas sertifikātu Nr.E0223V09 radars „Genesis II Select" Nr.18886 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu. Verificēšanas datums 2009.gada 23.jūlijs, sertifikāts derīgs līdz 2010.gada 22.jūlijam. Sertifikātā norādīts, ka mērīšanas līdzeklis atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 6.punkta prasībām. Ātruma mērierīces radara „Genesis II Select" Nr.G2S 18886 maksimālā kļūda: $\pm$3 kilometri stundā, ja ātrums mazāks par 100 kilometriem stundā un $\pm$3%, ja ātrums lielāks par 100 kilometriem stundā, kas atbilst OIML R91 prasībām *(lietas 65.lapa).*

[10] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2009.gada 24.septembrī plkst.10.08 vadīja transportlīdzekli autoceļa Rīga – (Skulte) – Liepāja 96.kilometrā virzienā uz Liepāju, pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu (90 kilometri stundā). Tāpat lietā nav strīda par to, ka pieteicējam ātruma mērierīces mērījums netika uzrādīts.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs vadīja transportlīdzekli ar ātrumu 130 kilometri stundā, vietā, kurā maksimālā ātruma ierobežojums ir 90 kilometri stundā.

[11] Atbildētājas Lēmums ir pieteicējam nelabvēlīgs administratīvais akts, kas pamatots ar CSN 115.1.apakšpunktu un LAPK 149.^{8}panta devīto daļu.

CSN 115.1.apakšpunkts noteic, ka *ārpus apdzīvotām vietām (..) vieglo automobiļu (..) braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 90 kilometri stundā*.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta devīto daļu *par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, - uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā*.

Tātad, lai transportlīdzekļa vadītāju sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar minēto tiesību normu, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu no 31 līdz 40 kilometriem stundā.

[12] Kā izriet no pieteikuma un pieteicēja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, pieteicējs nepiekrīt protokollēmumā norādītajam viņa vadītā transportlīdzekļa ātrumam 130 kilometri stundā. Pieteicējs atzīst, ka apdzīšanas manevra laikā viņa vadītā transportlīdzekļa ātrums bijis virs atļautajiem 90 kilometriem stundā, taču tas nevarēja būt 130 kilometri stundā. Pieteicējs apšauba ātruma mērījumu, jo policijas darbinieki to pieteicējam nav uzrādījuši.

Ievērojot minēto, lietā ir jāpārbauda, vai ātruma mērījums tika veikts tieši pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim un vai pastāv apstākļi, kas šo ātruma mērījuma pareizību varētu ietekmēt.

[12.1] No policijas darbinieku dienesta ziņojumiem *([10])* izriet, ka 2009.gada 24.septembrī plkst.10.08 autoceļa Rīga – (Skulte) – Liepāja 96.kilometrā transportlīdzeklim, kurš veicis trīs kolonnā braucošu transportlīdzekļu apdzīšanu, apdzīšanas brīdī veikts ātruma mērījums – 135 kilometri stundā.

Tiesa, izvērtējot policijas darbinieku dienesta ziņojumos minēto, atzīst, ka gan protokollēmumā gan dienesta ziņojumos ir precīzi un konkrēti norādīti lietas faktiskie apstākļi, nav arī konstatējamas pretrunas starp protokollēmumā dienesta ziņojumos norādīto vai pretrunas ar citiem lietas materiāliem. Lietas faktisko apstākļu izklāsts dienesta ziņojumos ir loģisks un konsekvents, un tie sastādīti dažas dienas pēc pārkāpuma fiksēšanas. Tiesa konstatē, ka policijas darbinieks, veicot ātruma mērījumu, vadījies no acīmredzamiem faktiskajiem apstākļiem, proti, ātrumā mērījums veikts apdzīšanas manevra laikā, pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim vienīgajam atrodoties pretējā braukšanas joslā (minēto nepastrīd arī pieteicējs). Ir vispārzināms, ka apdzīšanas brīdī apdzenošā transportlīdzekļa ātrums tiek ievērojami palielināts attiecībā pret apdzenamā transportlīdzekļa ātrumu, un kā tas norādīts policijas inspektora *N.B.* dienesta ziņojumā, ātruma mērījums veikts gan transportlīdzekļu kolonnai (86 kilometri stundā), gan apdzenošajam transportlīdzeklim, kura ātrums fiksēts – 130 kilometri stundā. Tā kā pārkāpums nepārprotami identificējams vizuāli, tiesai nepastāv šaubas, ka policijas darbinieki fiksējuši ātrumu tieši pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim.

Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA 13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5).*

Tiesa neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu ieinteresēti sastādīt pieteicējam protokollēmumu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus.

[12.2] To, ka ātruma mērierīce radars „Genesis II Select" atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām, apstiprina verificēšanas sertifikāts Nr.E0223V09, kas derīgs līdz 2010.gada 22.jūlijam. Tādējādi tiesai nav pamata apšaubīt ātruma mērierīces radara „Genesis II Select" uzrādīto pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātruma mērījumu - 135 kilometri stundā.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces ir tehniskais līdzeklis, ar kura palīdzību tiek noteikts braukšanas ātrums, un šādu mērierīču mērījumi, kas likumā noteiktajā kārtībā procesuāli nostiprināti protokolā, ir izmantojami kā pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā.

Saskaņā ar likuma „Par policiju" 10.pantu viens no policijas pamatuzdevumiem ir nodrošināt kārtību uz ceļiem. Savukārt Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pants noteic, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm, kas atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām.

No iepriekš minētajām tiesību normām izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir deleģējis veikt Valsts policijai, tādējādi iestāde šajā gadījumā ir rīkojusies atbilstoši savai kompetencei. Savukārt mērierīcēm, kas tiek izmantotas šim nolūkam, ir jāatbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām.

Līdz ar to pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātruma mērījums ir konstatēts atbilstoši LAPK 243.pantā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Turklāt tiesību normās nav noteikta obligāta prasība, ka braukšanas ātruma ievērošanu jākonstatē ar video vai citu tehnisku līdzekļu palīdzību. Ceļu satiksmes likums noteic, ka obligāti ir lietojama mērierīce braukšanas ātruma konstatēšanai, un konkrētajā gadījumā tika izmantota ātruma mērierīce radars „Genesis II Select" un tā mērījums saskaņā ar LAPK 243.panta otro daļu ir atzīstams par pierādījumu lietā. Kā jau iepriekš secināts, ātruma mērierīce radars „Genesis II Select" atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām, un to apstiprina verificēšanas sertifikāts Nr.E0223V09.

[12.3] Iepazīstoties ar ātruma mērierīces radara „Genesis II Select" ražotāja instrukciju *(lietas 53. – 64.lapa)*, tiesa konstatē, ka ražotājs norādījis uz tādiem radara mērījumu traucējumiem, kuru rezultātā kustībā esoša ātruma mērījums samazinās, proti, pastāvot traucējumiem radara mērījums neuzrādās vispār vai uzrādās mazāks ātrums nekā faktiskais, tātad mērījums, kas labvēlīgāks transportlīdzekļa vadītājam.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa nekonstatē faktus, kas liktu apšaubīt veiktā ātruma mērījuma precizitāti vai apstākļus, kas varētu mērījumu ietekmēt. Līdz ar to tiesai nerodas šaubas par to, ka ātrumā mērījums ir veikts tieši pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim, jo, kā izriet no policijas darbinieku dienesta ziņojumiem, radara mērījuma zonā pieteicēja vadītais transportlīdzeklis atradies vienīgais, šķēršļi ātruma mērījumam nav bijuši un ātruma mērījumu veikusi tam kompetenta amatpersona ar šim nolūkam paredzētu verificētu mērierīci. Minētais tiesas ieskatā izslēdz ātruma mērījuma kļūdu.

[12.4] Tiesa, ievērojot minēto un izvērtējot lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā *([10]),* augstāku ticamību piešķir policijas darbinieku sniegtajām un protokolā fiksētajām ziņām par pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrumu 2009.gada 24.septembrī plkst.10.08 autoceļa Rīga – (Skulte) – Liepāja 96.kilometrā virzienā uz Liepāju un uzrādīto radara mērījumu - 130 kilometri stundā, salīdzinājumā ar pieteicēja paskaidrojumiem.

[13] Kā jau iepriekš secināts, lietā nav strīda par to, ka pieteicējam ātruma mērierīces mērījums netika uzrādīts.

Līdz ar to tiesai ir jāizvērtē, vai neuzrādot ātruma mērierīces rādījumus, ir pieļauts būtisks procesuāls pārkāpums.

Administratīvo tiesu praksē konsekventi atzīts, ka ātruma mērierīces mērījumu neuzrādīšanas transportlīdzekļu vadītājiem nav atzīstams par būtisku procesuālo pārkāpumu *(sk., piem., 2006.gada 4.decembra spriedums lietā Nr.AA454-06/6, 2006.gada 1.decembra spriedums lietā Nr.AA1159-06/2, 2007.gada 12.decembra spriedums lietā Nr.AA43-0934-07/14).* Vienlaicīgi Administratīvā apgabaltiesa ir norādījusi, ka mērījuma uzrādīšana ir lietderīga; tā spriedumā lietā Nr.143/AA1289-06/3 15.punktā Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka lietā nav būtiskas nozīmes apstāklim, ka (..) netika uzrādīts mērierīces fiksētais mērījums. Vienlaikus apgabaltiesa norāda, ka būtu lietderīgi gadījumos, kad persona izsaka

šaubas par fiksētā ātruma pareizību, uzrādīt personai mēraparāta mērījumu, lai tādējādi izslēgtu personas šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu. Pastāvot lietā konstatētajiem apstākļiem, ievērojot administratīvo tiesu praksi, un izvērtējot šī fakta ietekmi lietu, tiesa secina, ka pieļautais procesuālais pārkāpums ir nebūtisks.

Kā to pamatoti norādījis atbildētājs, no tiesību normām neizriet, ka policijas braukšanas ātruma kontroles rezultāta leģitimitāte ir atkarīga no tā, vai kontrolējamā transportlīdzekļa vadītājam ir uzrādīts mērierīces rādījums. Kā jau iepriekš minēts, saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.[1]pantu, braukšanas ātruma ievērošanas kontroli ar šim nolūkam paredzētajām mērierīcēm veic ceļu policija. Tādējādi braukšanas ātruma kontroles rezultāts ir uzskatāms par leģitīmu, ja braukšanas ātrumu noteica policijas amatpersona ar braukšanas ātruma mērīšanai derīgu ierīci un kontroles rezultāts ir nostiprināts dokumentos, kas ir uzskatāmi par pierādīšanas līdzekļiem LAPK 243.panta izpratnē *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 8.aprīļa sprieduma lietā Nr.A42464005).*

Tā kā tiesa secināja, ka pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātruma mērījumu veikusi kompetentā iestāde – policija ar šim nolūkam derīgu mērierīci, turklāt ar mērīšanas ierīci fiksētais braukšanas ātrums ierakstīts protokollēmumā, ar ko pieteicējs iepazinies un par ko rakstveidā sniedzis paskaidrojumu, tiesa secina, ka atbildētājs nav pārkāpis LAPK 260.panta nosacījums attiecībā uz pie atbildības saucamās personas tiesību garantēšanu iepazīties ar pierādījumiem.

[14] Ievērojot minēto un izvērtējot lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa atzīst, ka ar protokollēmumu, dienesta ziņojumiem, pieteicēja paskaidrojumu, apstrīdēšanas iesniegumu un pieteikumu tiesai, verificēšanas sertifikātu Nr.E0223V09, izdruku no operatīvās transporta monitoringa sistēmas *(lietas 26.lapa)*, kā arī Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas (Saldus) posteņu (maršrutu) dislokācijas sarakstu *(lietas 24.lapa)* ir pierādīts, ka pieteicējs 2009.gada 24.septembrī plkst.10.08 vadīja transportlīdzekli autoceļa Rīga – (Skulte) – Liepāja 96.kilometrā virzienā uz Liepāju ar braukšanas ātrumu 130 kilometri stundā, ceļa posmā, kur atļautais braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 90 kilometri stundā, tādejādi izdarot LAPK 149.[8]panta devītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[15] Saskaņā ar LAPK 149.[8]panta devīto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam Ls 40 apmērā.

Ar Lēmumu pieteicējam piemērots naudas sods Ls 40 apmērā *([1])*, tātad atbilstoši LAPK 149.[8]panta devītajā daļā noteiktajai sankcijai.

LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka *sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem*.

LAPK 149.[8]panta devītā daļa paredz pārkāpējam piemērot konstantu naudas sodu Ls 40 apmērā, līdz ar to likumdevējs tiesību normas piemērotājam nav paredzējis iespēju vērtēt atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus apstākļus attiecībā uz soda apmēru. Ja LAPK noteic konstantu soda veidu un apmēru, iestādei, konstatējot administratīvā pārkāpumu, vairs nepastāv rīcības brīvība jautājumā par soda piemērošanu un piemērojamā soda apmēru, tātad soda apmēru neietekmē pārkāpuma raksturs un citi pārkāpēja vainu un atbildību raksturojošie lietas apstākļi, kas noteikti LAPK 32.panta otrajā daļā.

Tādējādi tiesa uzskata, ka pieteicējam uzliktais administratīvais sods ir tiesisks un pamatots.

[16] Tiesa, pārbaudot to, vai pieņemot Lēmumu, ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, konstatē, ka Lēmums pieņemts atbilstoši atbildētāja kompetencei, veicot lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu, Lēmumā ir atsauces uz piemērotajām tiesību normām un tajā ir izvērtēti pieteicēja iebildumi par Sākotnējo lēmumu.

Ar Lēmumu pieteicējs sodīts atbilstoši LAPK 149.[8]panta devītajā daļā noteiktajai sankcijai, līdz ar to nav konstatējams piemērotā soda apmēra prettiesiskums vai pārsūdzētā Lēmuma saturiska neatbilstība formālajām likuma prasībām.

[17] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa

n o s p r i e d a :

atstāt negrozītu Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka 2009.gada 23.oktobra lēmumu Nr.20/19-1/PB901452-1 (administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.PB 901452), savukārt *A.B.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu pilnībā noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2011.gada 19.oktobrī.

Tiesnese (paraksts) A.Reitupe

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese _____ A.Reitupe
Rīgā 2011.gada 19.oktobrī